

[Niels Westerby.]

må man i vore dage være i stand til at kunne føre en aktiv og smidig finanspolitik. Man kan ikke fastlægge en finanspolitik adskillige år frem i tiden.

Det, jeg beklager mig over — og jeg gør det oprigtigt, for jeg synes, det er forkert — er, at i virkeligheden ved alle i det høje ting, at det, man laver i øjeblikket, og som et stort flertal er blevet enig om, ikke slår til på længere sigt. Jeg vil gerne have sagt det så stærkt, som det overhovedet er muligt, for at vi engang kan blive virkelig klogere og kan gribe om nælden, således at vi kan få rettet forholdene op for et længere stykke tid, for jeg er sikker på, at befolkningen er ved at blive træet af hvert halve eller hvert kvarte år at få det ene efter det andet stanget i hovedet; jeg appellerer derfor meget til, at vi får lagt en linje for fremtiden, der er så fast og sikker, som den nu engang kan blive, og at vi ikke laver ting, som vi ved ikke slår til.

De ændringsforslag, der er stillet i udvalget, betyder bogstavelig talt alle sammen forringelser af lovforslagene, og derfor agter liberalt centrum at stemme imod dem. Men selve det, der er fremlagt, er i sit princip et skridt i den rigtige retning, og derfor vil vi ved tredje behandling fra liberalt centrums side stemme for lovforslagene i den skikkelse, hvori de er blevet vedtaget ved anden behandling. Ændringsforslagene her til anden behandling — hvad enten de er stillet af socialistisk folkeparti eller af finansministeren — medfører stort set efter vor mening en forringelse af de foreliggende afgiftsforslag, en forringelse i relation til en sund økonomisk politik.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg tror, jeg kan berolige hr. Niels Westerby med, at det ikke er regeringens hensigt, at formål, der vedrører undervisning og uddannelse, skal lide under de besparelser, som det nu er nødvendigt for regeringen at søge foretaget. Jeg forstår, at hr. Niels Westerby fuldt ud anerkender den store værdi, det har især for ungdommen, for dem, der sætter bo, for dem, der må flytte, at vi sikrer et stort socialt byggeri til en fast, lav rente for en årrække. Men jeg vil tilføje — lidt i forlængelse af, hvad hr. Henry Christensen sagde om boligforliget — at også

jeg tror, der er en mulighed for, at den orden, der nu kommer i disse ting, vil medføre, at andre byggeomkostninger kan falde, dels som følge af det fald i renten, vi alle håber på, dels som følge af en større konkurrence inden for alle de mange faktorer, der er medvirkende til at bestemme prisen på et byggeri. Derfor skal man ikke tro, at det, der nu gennemføres, udelukkende er en stor og klar fordel for det sociale byggeri; jeg tror, også andre former for byggeri her i landet vil finde, at der kommer sundere tilstande, mere konkurrence og lavere omkostninger, end vi har haft før.

Hr. Henry Christensen var nok af den mening, at boligforliget sådan set var det kvalitetsmæssigt bedste af de forlig, vi her indgår, og måske det af forligene, der vil få størst betydning i fremtiden. Herfor kan meget tale; men jeg vil gerne sige, at for regeringens vedkommende spiller det en meget stor rolle, at vi opnår at gennemføre en finanspolitik — og stort set den finanspolitik, der er regeringens — idet vi herved opnår en lempelse af kreditstramningen og dermed kan fastholde produktion og beskæftigelse på et højt niveau. Når jeg siger dette, er det også for at klargøre en anden ting: for regeringen er det ikke en speciel interesse blot at være regering; vi ønsker at være regering, hvis vi dermed kan føre den rigtige politik. Det er min opfattelse, at dette forlig gør det muligt for os at føre den rigtige politik, at føre den boligpolitik, den politik i forhold til nybyggeriet og beskæftigelsen og kreditstramningen, vi ønsker at føre, og at der dermed kommer en bedre orden i tingene, end der kunne være kommet uden disse brede forlig.

Når hr. Aksel Larsen spørger, hvad jeg har at indvende mod hans fremstilling af boligpolitikken, kan jeg sige det ganske kort: at det er en uhyre ensidig og meget fortegnet fremstilling, og at selv det punkt, hr. Aksel Larsen citerede fra boligforligsskitsen, jo ikke fjerner den kendsgerning, at det nu er muligt for vore boligselskaber for en årrække planmæssigt at tilrettelægge deres byggeri til en fast, lav rente på 6½ pct. Hr. Aksel Larsen ved jo udmærket godt, at det forholder sig, som jeg siger. Han ved også godt, at denne lov samtidig klarer de problemer, vi kender fra Københavns omegn, fra Albertslund, fra Høje